

CHƯƠNG THỨ TÁM MƯỜI

CÁI TỘI BẠO TÀN

Tiểu Phi gật đầu:

-Đúng vậy !

Rồi chàng tiếp theo liền:

-Những nàng đó không hề tưởng tượng một sự việc như vậy có thể xảy ra, cho nên chúng không đề phòng. Nếu chẳng thế, một mình nàng làm sao giết hết bọn chúng trong khoảng khắc ?

Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Người cho rằng vì thân cận với Thạch Quan Âm, nàng mới có ý giết người ? Phải vậy chăng ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ta không thấy lý do nào khác !

Lý Ngọc Hàm lại hỏi:

-Còn ta ?

Tiểu Phi thở dài:

-Ta chỉ sợ rằng người làm nàng. Người bị nàng lợi dụng ! Biết đâu nàng không vâng lệnh Thạch Quan Âm, đến Giang Nam làm nội tuyến trong võ lâm, giúp ba ta việc này việc nọ ? Để dễ bề hoạt động nàng lấy người làm chồng, mượn chiêu bài thiếu phu nhân Ung Thúy sơn trang để che chở thân phận thực sự của một kẻ gian tế !

Lý Ngọc Hàm hỏi tiếp:

-Nếu nàng là đồng đảng của Thạch Quan Âm, tại sao nàng giải độc cho bọn Hồ Thiết Hoa ?

Tiểu Phi đáp:

-Tại vì lúc đó, nàng thấy ta đã hạ sát Thạch Quan Âm rồi, đại cuộc của bà ấy cầm như hồng, nàng không còn hy vọng gì nữa, do đó, nảy sinh ra cái ý cứu bọn Hồ Thiết Hoa để tạo một mảnh đất rút lui nếu sau này cần thoái bộ. Huống chi, giết bọn Hồ Thiết Hoa, nàng chẳng thu hoạch một lợi ích nào cả, thì giết làm gì ?

Lý Ngọc Hàm vụt cười lớn, cười cuồng dại. Trong tiếng cười có niềm bi phẫn, oán hận rõ rệt.

Đoạn hấn thốt:

-Lưu Hương ! Lưu Hương ! Người quá thông minh ! Rất tiếc là người thông minh quá độ !

Tiểu Phi giật mình:

-Ta đoán sai ?

Lý Ngọc Hàm run run giọng:

-Không ! Trăm lần không ! Ngàn lần không ! Người đoán không sai ! Có điều, sự thông minh của người không còn quan hệ nữa !

Chợt hấn hét to:

-Chỉ vì, người phải chết ! Người không chết không được ! Hoặc giả chính các nàng này phải chết thay người !

Hồ Thiết Hoa biến sắc:

-Người điên à ?

Lý Ngọc Hàm rít lên:

-Phải ! Ta điên ! Đích xác là ta điên ! Ở vào trường hợp ta, có lẽ người còn điên hơn ta !

Hấn rung tay đáng sợ, có thể hấn ấn nút cơ quan của chiếc hộp bất cứ phút giây nào.

Còn ai dám khích thích hấn nữa ?

Nhưng, Hồ Thiết Hoa bất chấp điều đó, Lý Ngọc Hàm hét to, y cũng hét to:

-Cho đến bây giờ, người cũng còn che chở cho nàng ?

Lý Ngọc Hàm vẫn cao giọng :

-Đương nhiên !

Hồ Thiết Hoa sôi giận cực độ :

-Thế người chưa chịu tin nàng là đệ tử của nữ đại ác ma đó à ?

Liễu Vô My vốn cúi đầu, lúc đó vụt ngẩng mặt lên, cất tiếng oang oang:

-Phải ! Ta là đệ tử của Thạch Quan Âm ! Song ta chẳng hề lừa dối chàng ! Ta luôn luôn đối xử tốt với chàng !

Hồ Thiết Hoa giật mình. Thì ra, nàng thừa nhận. Y nhìn trừng trừng Lý Ngọc Hàm, hỏi:

-Trong thiên hạ, không còn một nữ nhân nào xứng đáng làm vợ người sao ? Đã biết nàng là gian tế, do Thạch Quan Âm phái đến Giang Nam làm nội tuyến mà người vẫn kết duyên với nàng, thế là nghĩa gì ?

Liễu Vô My nắm cánh tay Lý Ngọc Hàm ngằm bảo hấn im lặng.

Đoạn nàng hỏi:

-Các người đã nói nhiều, nói toàn những lời ác độc. Bây giờ, ta nói được chưa ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ta chờ nghe đây !

Liễu Vô My tiếp:

-Trong số đệ tử của Thạch Quan Âm, chỉ có ta và Khúc Vô Dung được người thu nhận và nuôi dưỡng từ ấu thơ đến trưởng thành. Hai chúng ta là những đứa bé mồ côi, đến cha mẹ là ai, ở đâu chúng ta cũng chẳng biết. Bà đặt tên cho bọn ta, và ta chỉ biết là họ Liễu, tên Vô My.

Tiểu Phi hỏi chận:

-Cái tên Khúc Vô Dung, có phải là vì dung mạo bị hủy diệt mà thành chẳng ?

Liễu Vô My gật đầu:

-Phải, trước kia, bọn ta có cái tên khác. Nàng là Khúc Vô Tư, ta là Liễu Vô Ưc !

Tiểu Phi thở dài, lẩm nhẩm:

-Vô Tư ! ... Vô Ưc ! ... Vô Hoa ! ...

Liễu Vô My tiếp :

-Bà muốn chúng đừng bận tâm tư, đừng bao giờ hồi ức về dĩ vãng. Nhưng chúng ta là những con người bằng xương bằng thịt, có tư tưởng, có ký ức, làm sao quên được nguồn gốc, làm sao không muốn biết mẹ, cha ? Bà không chịu nói cho biết cha mẹ chúng ta là ai, ở đâu, mỗi lần chúng ta hỏi, bà phát cáu !

Tiểu Phi tắc lưỡi:

-Ta từng mục kích lối cư xử của bà đối với hàng môn đồ !

Liễu Vô My lại tiếp:

-Tuy nhiên, ta và Khúc Vô Dung kể như được bà ưu đãi nhất trong bọn đồng môn. Bất quá Khúc Vô Dung có tánh cô tịch, gần như bất cận nhân tình, cương cường, thẳng thắn, không khéo chuốt ngót, vuốt ve, khác với ta ...

Hồ Thiết Hoa cười lạnh chận lời:

-Người thì khéo xu phụ là cái chắc rồi ! Lời nói của người ngọt hơn mật, trơn hơn dầu, bởi cái ngọt, cái trơn đó, được trau dồi đúng mức, trở thành một kỹ thuật tinh vi !

Liễu Vô My không lưu ý đến Hồ Thiết Hoa, để mặc y muốn nói chi cứ nói, nàng tiếp luôn:

-Trong con mắt của người ngoài, Thạch Quan Âm chẳng khác nào một tượng hình bằng gỗ, da. Song đã là người xương thịt, có tim, có máu, đương nhiên bà cũng có nhược điểm như thường.

Tiểu Phi kêu khẽ:

-Thế à ?

Liễu Vô My tiếp:

-Có lúc, bà ưu tư, phiền não, có lúc bà tịch mịch khổ đau, những lúc đó, bà uống thật nhiều rượu, mượn rượu giải sầu. Và bà phải say là thường ! ...

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Đó là một tính tốt ! Ta rất hoan nghinh những người thích rượu !

Liễu Vô My tiếp:

-Ta là người thân cận nhất của bà, do đó ta thường hầu rượu bên cạnh bà. một hôm, bà say quá độ, mất cả dè dặt, tiết lộ với ta một điều bí mật.

Tiểu Phi vỗ đùi nhiên:

-Điều chi mà người cho là bí mật ?

Liễu Vô My tiếp:

-Thoạt tiên bà nói rằng, chính bà đã sát hại cha mẹ Khúc Vô Dung.

Tiểu Phi gật mình:

-Không lẽ muốn thu nhận con của người làm môn đệ mà bà đành giết người ?

Liễu Vô My gật đầu:

-Đúng như người vừa nói !Nàng lộ vẻ kích động hồi ức việc xa xưa, giọng nàng có phần nào sần sệt, tuy mắt chưa ướt lệ.

Nàng trầm ngâm một lúc, nối tiếp:

-Nghe bà nói, ta kinh hãi. Ta nghĩ, có thể cha mẹ ta cũng đồng chung số phận với cha mẹ Khúc Vô Dung !

Hồ Thiết Hoa bực tức thay cho nàng:

-Sao người không thừa dịp bà ta say mà hỏi luôn ?

Liễu Vô My cười khổ :

-Hỏi chứ ! Tại sao ta bỏ qua ! Dịp may ngàn năm một thuở mà bà cho viết thân thế ta khác biệt với Khúc Vô Dung. Ta là đứa con bị bỏ rơi. Chính bà cũng chẳng biết cha mẹ ta là ai. Ta hỏi, bà lại ôm ta mà khóc ! Bà cũng tủi thân là kẻ cô độc trên đời này, và bà xem ta như con của bà ...

Hồ Thiết Hoa hỏi chận:

-Người tin ngay mấy giọt nước mắt của bà à ?

Liễu Vô My thở dài:

-Ta tin thế nào được ? Vì không có chứng cứ, ta không dám cáo tố với Khúc Vô Dung. Bởi, cáo tố cho nàng biết sự tình, có khác nào ta hại nàng ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Đúng vậy ! Nếu Thạch Quan Âm, phát hiện ra Khúc Vô Dung biết được điều đó, khi nào bà ta để cho nàng sống ?

Liễu Vô My tiếp:

-Kể từ đêm đó, ta bên ngoài cứ giữ thái độ như thường, song bên trong ta có một chủ trương, ta biến đổi thành một con người mới. Ta nhận thấy khó thân cận với bà như trước !

Nàng trầm buồn gương mặt tiếp:

-Khúc Vô Dung còn biến đổi hơn ta nhiều, điều đó ta không hiểu tại sao. Càng lớn lên, nàng càng xa rời Thạch Quan Âm, nàng càng lạnh lùng, trầm mặc, tỉnh mịch. Trái lại, nàng càng tỏ vẻ cao quý, nàng đẹp hẳn ra, chính ta là gái, thấy nàng ta cũng phải mê !

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Rất tiếc chúng ta không thấy được dung mạo thật của nàng !

Liễu Vô My trầm giọng tiếp:

-Tạo vật đồ hồng nhan ! Thạch Quan Âm ganh với nhan sắc Khúc Vô Dung, đành đoạn hủy diệt gương mặt đẹp của nàng !

Hồ Thiết Hoa kêu to:

-Người biết rõ chính Thạch Quan Âm hạ thủ ?

Liễu Vô My gật đầu:

-Biết chứ !

Nàng nghiêng răng, tiếp luôn:

-Sau khi biết được điều đó, ta cảm thấy không thể sống gần Thạch Quan Âm nữa. Trong khi đó, bà hết sức an ủi ta, trấn an ta, bảo ta cứ yên trí, chẳng bao giờ bà tàn độc với ta, như đối với các môn đồ khác. Nhưng, trong con mắt ta, bà đã biến thành độc xà mất rồi. Ta không làm sao chịu đựng nổi một tia nhìn của bà, dù là một cái nhìn ấm dịu. Ta sợ trong cái ấm dịu đó, có cái gì ghê gớm lắm !

Tiểu Phi chớp mắt:

-Rồi người trốn đi ?

Liễu Vô My lắc đầu:

-Ta không trốn. Nếu ta bỏ trốn đi, thì làm sao còn sống đến ngày nay ! Bởi chẳng một ai trốn khỏi tay bà !

Tiểu Phi cau mày:

-Thế người ...

Liễu Vô My tiếp luôn :

-Ta chỉ nói với bà là ta đã lớn rồi, ta cần xuất ngoại, tiếp xúc với người đời, học hỏi kinh nghiệm. Chứ sống mãi nơi thâm sơn cùng cốc, ta còn biết gì về sự đời ?

Tiểu Phi lại hỏi:

-Bà ta nói làm sao ?

Liễu Vô My đáp:

-Bà chẳng nói chi hết, chỉ hỏi ta muốn đi lúc nào.

Tiểu Phi trố mắt:

-Bà ta chấp thuận cho người đi ?

Liễu Vô My tiếp:

-Ta cho bà biết, sáng hôm sau, ta lên đường. Thực tình, ta không muốn lưu lại sơn cốc thêm một phút giây nào nữa. Song, chẳng lẽ ta đi ngay ! Cho nên, ta đành ở lại đó, đến ngày sau. Bà suy nghĩ rất lâu rồi trầm giọng thốt: “Được rồi ! Đêm nay ta sẽ thiết tiệc tiễn hành người !” Chính ta cũng không ngờ là bà ta đáp ứng dễ dàng như vậy. Dĩ nhiên ta phải mừng !

Tiểu Phi thở dài:

-Chỉ sợ người mừng quá sớm !

Liễu Vô My tiếp:

-Đêm đó, quả nhiên bà chuẩn bị tiệc rượu dàng hoành. Ta, dù sao cũng nhờ bà nuôi dưỡng đến lớn khôn, ân tình sâu đậm, trước phút chia ly, tránh sao khỏi ngậm ngùi thương cảm ? Huống chi, thấy bà dễ dãi đối với ta, ta muốn đi, bà cho đi ngay, niềm khích động đương nhiên bùng dậy mãnh liệt, cho nên, đêm đó, ta trọn vui với bà bên tiệc rượu.

Hồ Thiết Hoa nhận ra giọng nói của nàng dần dần có ác ý, dù sự việc đã qua rồi, bất quá nàng thuật lại thôi, vậy mà y vẫn khẩn trương thay cho nàng.

Y nóng nảy, hỏi:

-Qua ngày sau ?

Liễu Vô My lạnh lùng như vô tri giác, vô tình cảm, điềm nhiên tiếp:

-Qua ngày sau, bà tiễn đưa ta ra khỏi sơn cốc, để cho ta đi thông thả.

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

-Thật vậy ?

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc, thần sắc vẫn lạnh lùng, không lộ một cảm nghĩ nào hiện lên gương mặt.

Nhưng, nếu để ý một chút thì thấy sắc diện biến đổi trắng nhợt hơn lúc đầu.

Trong ánh mắt, thoáng hiện niềm oán độc.

Nàng từ từ tiếp:

-Bà cho ta đi dễ dàng, thông thả, vì bà đã tiên đoán thế nào ta cũng trở về ! Về với bà !

Hồ Thiết Hoa kêu khẽ:

-Tại sao ?

Liễu Vô My đáp:

-Đi được năm trăm dặm đường, ta nghe bụng đau như từng đoạn ruột đứt rời ra. Ta có cảm tưởng hàng trăm, hàng ngàn độc xà đang cắn xé bên trong ! Tất cả ngũ tạng đều đau ...

Hồ Thiết Hoa rợn người, buột miệng thốt:

-Độc ! Rượu có độc !

Liễu Vô My nghiêng rằng :

-Đúng ! Rượu có độc ! Cho nên, bà biết ta phải trở lại, để van cầu bà. Nếu không trở lại, ta phải chết giữa sa mạc ! Xác ta sẽ làm mồi cho ưng, sói !

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Đã chấp nhận cho đi, sao bà ta còn bỏ độc vào rượu ?

Liễu Vô My căm hờn:

-Bà muốn cho ta thấy, bà lợi hại như thế nào. Bà muốn ta vĩnh viễn làm nô lệ cho bà, chẳng phút giây nào dám phản bội bà ! Bà rất thích trông thấy người quý gối, van xin, cầu khẩn. Đối với ta là kẻ thân cận nhất, bà cũng muốn vậy như thường !

Hồ Thiết Hoa thở dài, lẩm nhẩm:

-Cũng may ! Bà ta đã ra người thiên cổ !

Liễu Vô My tiếp:

-Dù bà nham hiểm, tàn độc, chung quy vẫn là con người, chứ chưa phải là thánh, cho nên bà vẫn sơ sót như thường !

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Bà sơ sót điều gì ?

Liễu Vô My tiếp:

-Những lúc say rượu, bà tiết lộ với ta quá nhiều bí mật.

Hồ Thiết Hoa chú ý:

-Không lẽ bà tiết lộ cả phương pháp giải độc ?

Liễu Vô My lạnh giọng:

-Là môn đệ của bà, đương nhiên ta phải có học qua các cách hạ độc và giải độc, nếu không thì làm sao ta cứu các người được ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chót mũi, không nói một tiếng nào.

Tiểu Phi thốt:

-Tuy nhiên, chất độc trong rượu do bà ta cho người uống, hẳn phải là một loại độc người chưa từng biết cách giải trừ. Hờn nữa rất có thể người cũng chẳng biết đó là loại độc gì. Đã không biết loại độc, thì làm sao giải độc ?

Liễu Vô My đáp:

-Ta biết rõ như vậy. Nhưng, bà thường nói với ta ma túy tuy là chất độc, có lúc cũng làm dịu được cơn đau của con người, vì ma túy làm cho con người mê mê tỉnh tỉnh, có thể quên đi cơn đau. Cho nên, ta có đánh cắp của bà một ít, giấu trong mình phòng khi bà hạ độc thủ.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nhưng con người cứ phiêu phưởng mãi vì túy, thì có khác gì đã chết rồi !

Liễu Vô My gật đầu:

-Người nói đúng ! Dùng ma túy trị độc, cũng như dùng rượu độc cho qua cơn ghiền, bởi khi cơn ghiền bùng dậy, còn ai chịu nổi. Thà xoa dịu cơn ghiền đi, dù có nhiễm độc, sau đó hẳn lo trị độc !

Tiểu Phi thở ra:

-Bởi thế, người trở thành nô lệ của chất ma túy !

Liễu Vô My cúi đầu, nàng không muốn ai trông thấy mặt !

Trên gương mặt nàng, niềm thống khổ hiện ra quá rõ !

Tô Dung Dung, Tống Điềm Nhi và Lý Hồng Tụ rơm rộ.

Hắc Trân Châu cũng bi thảm vô cùng.

Ai ai cũng thương cảm cho Liễu Vô My huống chi họ cùng là nữ nhân niềm cảm thông rất nẩy nở.

Nữ nhân, khó thành bạn thân với nhau, song họ dễ đồng tình với nhau lắm.

Họ giao du với nhau, xem thì hơn ruột rà, song họ dễ xa rời nhau vì đổ kỵ.

Họ dễ cảm mà cũng dễ khích.

Tô Dung Dung thở dài:

-Trong mấy năm qua hẳn cô nương khổ sở lắm !

Nàng không gọi bằng tiếng người hoặc bằng tiếng phu nhân, mà lại gọi là cô nương, để được gần nhau hơn bởi dù sao thì phu nhân và cô nương cũng có làn ranh ngăn cách.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Cái đêm tại khách sạn, người rên rĩ đó, chắc là gặp lúc chất độc phát tác, chứ không phải giả tạo ?

Liễu Vô My gật đầu:

-Đúng vậy ! Những lần đau trước, ta dùng ma túy là nghe dễ chịu liền. Song lần đó, ta dùng đến hai phân lượng ma túy, chẳng biết tại sao lại không thấy công hiệu!

Tiểu Phi thốt:

-Người dùng mãi ma túy thành quen. Ma túy mất hiệu lực, không tạo nổi ảnh hưởng như lúc đầu, thì làm sao ức chế nổi cơn đau ?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Nếu vậy, hôm đó ai dùng Bạo Vũ Lê Hoa Châm toan ám toán chúng ta ?

Liễu Vô My trầm ngâm một chút:

-Chính ta !

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ai ở trong phòng rên la, ai ở ngoài phóng ám khí ? Người có thuật phân thân à ?

Liễu Vô My đáp:

-Trong lúc đau, ta nghe các người rời khỏi phòng, ta cố gượng đau, bảo một liễu đầu thay ta, tiếp tục rên la, còn ta thì len lén ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Rồi người quăng chiếc hộp bên ngoài rừng, hẳn sợ chúng ta phát hiện tang vật !

Liễu Vô My gật đầu:

-Ừ !

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Các người cũng không đi tìm lão nhân bảy ngón tay, bởi làm gì có con người đó? Phải vậy không ?

Liễu Vô My cười nhẹ:

-Chẳng những không có lão nhân bảy ngón đến Hùng lão bá cũng chỉ là một nhân vật tưởng tượng !

Hồ Thiết Hoa lại tiếp:

-Các người bịa chuyện để văng mặt đúng lúc cái tên do các người thuê một vạn lượng đến hành thích Lưu Hương. Nếu không có việc đó thì các người cần gì phải đi đâu ?

Liễu Vô My gật đầu:

-Đúng vậy !

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Ngờ đâu, tên đó bị Lưu Hương chế ngự. Các người sợ bại lộ âm mưu, nên giết hắn để diệt khẩu !

Liễu Vô My gật đầu:

-Đúng luôn !

Hồ Thiết Hoa hướng sang Tiểu Phi, mỉm cười:

-Bây giờ ta hoàn toàn phục người ! Người liệu việc như thần ! Chẳng kém Gia Cát Khổng Minh ngày trước !

Liễu Vô My lộ vẻ kinh dị hỏi:

-Các việc đó, bọn người đã biết trước ?

Tiểu Phi thở dài:

-Có một điều ta chưa hiểu nổi, là tại sao các người muốn giết ta ! Người không vì Thạch Quan Âm giết ta để báo thù cho bà, thì nguyên nhân nào thúc đẩy người mưu toan việc đó ?

Liễu Vô My suy nghĩ một lúc lâu, đoạn từ từ đáp:

-Vì cá nhân ta !

Tiểu Phi trở mắt:

-Vì cá nhân người ? Người có mối thù gì với ta ?

Liễu Vô My điềm nhiên:

-Ta với người, không có cừ oán gì nhau. Song trong hai chúng ta phải có một chết !

Tiểu Phi sững sốt:

-Tại sao ?

Liễu Vô My trầm giọng:

-Trong mấy lúc gần đây, chất độc trong mình ta phát tác kịch liệt hơn trước kia rất nhiều. Do đó, ta cần có rất nhiều ma túy. Ta mang theo mình có một hộp, và ta đã dùng hết rồi. Nếu muốn có một số lượng đủ cần dùng cho những ngày sắp đến, tất phải vất vả lắm. Trên giang hồ, còn biết nơi nào có ma túy mà tìm ? Ta nghĩ, dù ta không chết do Thạch Quan Âm, ta vẫn phải chết do ma túy !

Tiểu Phi gật đầu:

-Sự thật phải vậy !

Liễu Vô My tiếp:

-Ta khổ, cũng chẳng sao, chàng khổ ta chịu làm sao nổi ? Chàng vì ta hao phí bao nhiêu tiền, biết bao nhiêu tâm lực !

Lý Ngọc Hàm biến sắc, cắn răng:

-Điều đó, Liễu muội bất tất phải nói !

Liễu Vô My lộ vẻ thâm:

-Sự tình đã như thế này rồi, ta cần phải nói hết ! Ta muốn nói hết !

Câu nói đó, dĩ nhiên hướng về Tiểu Phi, bởi nàng xưng ta. Nhưng cái ý ngầm gửi qua Lý Ngọc Hàm.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Đáng lẽ, người nên nói sớm hơn !

Liễu Vô My tiếp:

-Cứ theo ta biết, bình sanh Thạch Quan Âm chỉ sợ duy nhất một người. Người đó là khắc tinh của bà. Bao nhiêu tài năng của bà trước mặt người đó chẳng còn giá trị gì cả !

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-À ? Trên thế gian này, lại có hạng người như thế sao ? Người đó là ai ?

Liễu Vô My không đáp ngay câu hỏi, chỉ tiếp:

-Theo ta nghĩ người đó có thể giải trừ mọi loại độc do Thạch Quan Âm chế ra.

Hồ Thiết Hoa gật gù:

-Đáng lẽ người nên tìm người đó, ngay từ lúc phát hiện chất độc đã nhiễm vào cơ thể !

Liễu Vô My thốt:

-Ta cũng có nghĩ như người vừa nói, song ta không dám tìm đến người đó.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Người sợ gì chứ ?

Liễu Vô My đáp:

-Người đó có võ công rất cao, có thể bảo là không có một người nào trên thế gian này khả dĩ gọi là đối thủ của y. Tánh tình của y lại cực kỳ cổ quái. Vui buồn, mừng giận bất thường, không phân thiện ác, bất chấp phải quấy, cao hứng thế nào làm theo thế ấy. Y giết người dễ dàng hơn chúng ta ngắt một lá cây !

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Sao ta nghe người nói mà bất ham ! Ta muốn gặp ngay người đó !

-----oOo-----